

[Gert Petersen]

ning, kan mærke, at den ikke er forladt af den øvrige verden, og også sådan at det lille mindretal, som hr. Svend Andersen (Rosk.a.) beundrer så højt – de 2 millioner hvide, som groft og brutalt undertrykker 18 millioner sorte, nægter dem de mest elementære rettigheder – at dette lille mindretal kan mærke, at verden ikke har glemt deres forbrydelser. Det er det, det drejer sig om her.

Vi tror ikke, at vi vælter det sydafrikanske apartheidstyre med de meget beskedne foranstaltninger, der er foreslået her, eller ved en tanke som den, hr. Steen Folke var inde på i forbindelse med ØK. Den er jeg meget villig til at drøfte, for den er rigtig. Vi tror da ikke, at vi vælter styret dernede, men vi ved, at de mange dråber udhuler stenene, og de mange dråber, som må komme fra verden uden om Sydafrika, også fra små lande som Danmark, kan til sidst udhule apartheidstyrets fundament, og det er det, det drejer sig om.

Jeg er altså glad for, at et flertal her i salen helt klart har givet udtryk for sympati for det forslag, vi har fremsat. Jeg er indstillet på udvalgsbehandling, og jeg er også indstillet på, at vi under udvalgsbehandlingen er åbne over for ændringsforslag og er åbne over for at gøre forslaget så realistisk som overhovedet muligt, for det helt afgørende er, at der må ske noget, der må komme en tilkendegivelse fra Danmark, som ikke kan misforstås, hverken af de hvide bødler i Sydafrika eller af den store, undertrykte befolkning.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

I overensstemmelse med det, jeg sagde i første omgang, at jeg synes, denne sag egner sig til et grundigt og konstruktivt udvalgsarbejde, skal jeg ikke tage imod de invitationer, der har været fra enkelte sider til at gå ind på enkelte spørgsmål her i dag. Det forstod jeg også at forslagsstillerne var enige i var en ganske fornuftig fremgangsmåde.

Men hver gang vi hører repræsentanter for fremskridtspartiet fremsætte deres enormt varme forsvar for Vorsters umenneskelige og modbydelige apartheidpolitik, så må der siges fra, og jeg vil godt benytte denne lejlighed til at sige, det var en temmelig rystende oplevelse forleden dag i EF-Parlamentet at høre et medlem af dette ting, repræsenterende fremskridtspartiet, hr. Uwe Jensen (Ribe a.), stå op i den forsamling og på dansk –

uden at lukke op for en anden aktuel debat må jeg for en gangs skyld sige: desværre har man lov til at tale dansk – som den eneste, der sagde noget ved den pågældende lejlighed, forsvare Smidts ulovlige undertrykkelsesregime i Zimbabwe, i Rhodesia. Det vakte megen opsigt hos andre landes delegationer. De gav udtryk for, at de vidste, det ikke var Danmarks politik. Jeg tog anledning til at sige, at denne afskyelige politik, som det pågældende medlem desværre brugte det danske sprog til at udtrykke tilslutning til, ikke repræsenterede noget af interesse i Danmark. Det er en politik, der er i strid med nordiske idealer, i strid med demokratiske idealer, i strid med al anstændighed – dvs. god fremskridtspolitik.

Poul Nielson (S):

Jeg skal ikke gå ind i enkeltheder med hensyn til, hvad der er blevet sagt fra de forskellige partier. Jeg håber, vi i udvalgsarbejdet kan gå reelt ind i substansen af spørgsmålet om, hvordan man mest effektivt kan gøre noget over for situationen i Sydafrika.

Hr. Ib Christensen sagde, at der nok ikke kunne ske ret meget, når den socialdemokratiske ordfører havde givet udtryk for, at han ønskede et bredt flertal for, hvad der eventuelt ville kunne vedtages. Jeg vil bede hr. Ib Christensen lægge mærke til, at jeg sagde, at vi gerne så et så bredt flertal som muligt for, hvad der kunne gøres. Det er i hvert fald en forhåbning, der ikke er blevet gjort til skamme af debatten, sådan som den er forløbet indtil nu i dag.

Jeg vil til de borgerlige partier i almindelighed sige, at man under alle omstændigheder simpelt hen må forberede sig på, at der skal ske noget på dette område, og at den almindelige linje, Danmark står for, på et tidspunkt vil kræve handling, enten multilateralt eller alene – eller begge dele. Vi har haft indtryk af, for så vidt angår de danske forsøg på at skabe et internationalt pres på Sydafrika, at de borgerlige partier da også har stået bag det. At vi så nu som noget helt naturligt supplerer denne bestrebelse med en åbenhed over for undersøgelser af, hvordan Danmark eventuelt i denne udvikling også selv kan tage skridt, det mener jeg ikke bør give anledning til en så udpræget overreaktion, som jeg mener vi har set her i dag fra de